

עת"מ 17-02-43334

**בית המשפט המחוזי בירושלים
בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים**

העותר:
בן כספית ת.ז. 056592082
ע"י ב"כ עו"ד אלעד מן
מרחה' מנחם בגין 7 (בית גיבור ספורט, קומה 13), רמת גן
טל': 03-6114485, פקס: 03-6114486
דוא"ל: elad@man-barak.com

- נ ג ד -

המשיבים:

1. עיריית ירושלים
2. הממונה על חופש המידע בעיריית ירושלים, מר שמואל אנג'ל
ע"י הלשכה המשפטית, עיריית ירושלים
כיכר ספרא 8 קומה 2, ירושלים
טל': 02-6297592, פקס: 02-6296490

3. הגב' שרה נתניהו ת.ז. 055416861
ע"י דר' יוסי כהן, עו"ד
רח' קלישר 17, בית גי-אה, תל אביב 6525717
טל': 03-5168484, פקס: 03-5166066
office@yossi-cohen.co.il

תגובה מקדמית לעתירה המנהלית לפי חוק חופש המידע מטעם המשיבה 3

בהתאם להחלטת בית המשפט הנכבד מיום 28.2.17, מוגשת בזאת מטעם המשיבה 3 תגובה מקדמית לעתירה המנהלית לפי חוק חופש המידע תשנ"ח – 1998 ("העתירה").

א. מבוא

1. עניינה של עתירה זו בדרישה להמצאת פרטים אישיים ביותר ממקום עבודתה של המשיבה 3, כגון מועד תחילת העסקתה, חופשות, תחומי אחריותה, זהות המוסדות שלהם היא מספקת שירותים וכיוצ"ב.
2. **לדעת הח"מ, דין העתירה מחיקה, מכל אחד מהטעמים הבאים:**
 - א. העותר הכמין מעיני בית המשפט הנכבד את היריבות האישית שבינו ולבין המשיבה 3 ואת הנימוקים האמיתיים להגשת העתירה;
 - ב. העותר לא הצביע על כל אינטרס אמיתי בקבלת המידע המבוקש, לבד מכוונתו להמשיך ולפגוע בעותרת, כפי שהוא עושה במשך שנים רבות, במסגרת עבודתו כעיתונאי;
 - ג. המידע המבוקש הוא מידע שגילוי מהווה "פגיעה בפרטיות", כמשמעותו של מונח זה בחוק הגנת הפרטיות התשמ"א – 1981 (להלן: "חוק הגנת הפרטיות").
3. יוער, כי הח"מ לא יתייחס, מטבע הדברים, לשיקולים הביטחוניים שנטענו על ידי המשיבה 2 בתגובה לבקשתו של העותר להמצאת המידע, שהם מעבר להשגתו ולידיעתו.

ב. הסרת מידע החיוני לעתירה

4. העותר הסתיר את העובדה כי בינו ולבין המשיבה 3 יריבות קשה, המתבטאת הן בסדרת הכתבות הרבות שבהן תקף את המשיבה 3 ובני משפחתה על בסיס כמעט קבוע ובמשך שנים רבות, והן בהליך המשפטי המתנהל ביניהם, כמפורט להלן. אף מעיון בעתירה, ניתן ללמוד על גישתו של העותר למשיבה 3 ועל רצונו להמשיך ולהתנגח בה גם באמצעות המידע המבוקש.
5. כך למשל, כותב העותר בסעיף 22 לעתירה: "נוכח פרסומים נוספים המטילים ספק בכשירותה של המשיבה 3 לעמוד לדין בקשר לחשדות הנבחנים נגדה ואשר מצאו להם ביטוי בידיעות שפורסמו לאחרונה, עולה גם השאלה האם בנסיבות אלה יכולה, כשירה ומסוגלת המשיבה 3, להמשיך ולמלא את תפקידה כפסיכולוגית – בשים לב לרגישות השירות ולצורך בהגנה יתרה על מקבלי השירות, קטינים במערכת החינוך". והרי ברור מקריאת טיעונים אלה, מהי דעתו של העותר על המשיבה 3 ומהי מטרתו האמתית המסתתרת מאחורי העתירה שהגיש.
6. העותר גם הסתיר כאמור מבית המשפט הנכבד את העובדה שבינו ולבין המשיבה 3 מתנהל הליך משפטי מכוח חוק איסור לשון הרע.
- העתק התובענה שהגישה המשיבה 3 כנגד העותר רצ"ב לתגובה ומסומן "1".
7. לדעת המשיבה 3, די באמור כדי להביא לדחיית העתירה. בית המשפט הנכבד מופנה לעניין זה לבג"צ 421/86 יוסף אשכנזי נ' שר התחבורה, פ"ד מא (1) 409, 410, שם נקבע, בין השאר, כדלקמן:

"כלל גדול מנחה בית-משפט זה מאז ומתמיד, והוא, כי מחובתו של המונה אל בית המשפט הגבוה לצדק לגלות לבית המשפט את כל העובדות הרלוואנטיות, ומי שמסתיר עובדות, אשר להן משמעות לגבי העתירה, איננו ראוי לכך שבית המשפט יושיט לו סעד".

8. ברי כי בנסיבות העניין, היה על העותר לגלות לבית המשפט הנכבד, למצער, את העובדה כי בינו ולבין המשיבה 3 יריבות קשה וכי האחרונה הגישה כנגדו תובענה כאמור, ומשלא עשה כן, הוא אינו זכאי לסעד המבוקש.

ג. אין כל אינטרס ועניין ציבורי בחשיפת המידע המבוקש, זולת רצונו של העותר להמשיך ולפגוע במשיבה 3

9. כעולה מהפסיקה העניפה סביב חוק חופש המידע תשנ"ח – 1998 (להלן: "חוק חופש המידע"), על מבקש מידע, אשר חלים עליו אחד מהסייגים שבסעיף 9 לחוק זה, להצביע על אינטרס בעל חשיבות עקרונית ומהותית בגילוי המידע, וכן על העניין הציבורי בגילוי המידע.
10. ככל שעיינו בעתירה, לא מצאנו בה, ולו לכאורה, הסבר ולו לכאורי לשאלה כיצד המידע המבוקש יגשים אינטרס בעל חשיבות עקרונית ומהותית, לבד מהאינטרס הגלוי של העותר להמשיך ולהתנגח במשיבה 3 באמצעות הטור הקבוע שלו בעיתון. לא ברור גם מהו "העניין הציבורי" במועד תחילת העסקתה של המשיבה 3, תחומי אחריותה, זהות האחראי עליה, מסגרת שעות עבודתה וכיוצ"ב מידע המבוקש בעתירה.

11. יוער, כי המשיבה 1 כן מסרה לעותר דווקא את המידע הכי חשוב ורלבנטי שייתכן ויש בו עניין ציבורי, וציינה כי אין תלונות כלשהן לגבי תפקודה של העותרת, ולהיפך! (נספח ב' לעתירה – מכתב ששיגרה המשיבה 1 לעותר מיום 10.1.17).

ד. חשיפת המידע המבוקש תפגע בפרטיותה של המשיבה 3

ד1. המסגרת הנורמטיבית

12. סעיף 9(א)(3) לחוק חופש המידע מורה:

*"רשות ציבורית לא תמסור מידע שהוא אחד מאלה:
(3) מידע שגילוי מהווה פגיעה בפרטיות, כמשמעותה בחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981 (להלן – חוק הגנת הפרטיות), אלא אם כן הגילוי מותר, על פי דין";*

13. המשיבה 3 מתנגדת כאמור להעברת המידע המבוקש וטוענת כי העברתו תפגע בפרטיותה ומשכך הוא בגדר מידע שאין למוסרו, ולמצער מידע שאין חובה למוסרו מכוח החוק, ללא הסכמתה.

14. פסיקת בית המשפט העליון בסוגיה זו הינה חד משמעית: זכותו של אדם לשמור על פרטיותו היא

"אחת החירויות המעצבות את אופיו של המשטר בישראל כמשטר דמוקרטי". והיא *"אחת*

מזכויות העל המבססות את הכבוד והחירות להן זכאי אדם כאדם, כערך בפני עצמו." [בג"צ

6650/02 פלונית נ' בית הדין האיזורי לעבודה בנתניה, פ"ד ס"א (1) 581 (2006)].

מפאת חשיבותם של הדברים, נביאם כלשונם:

"הזכות לפרטיות היא מהחשובות שבזכויות האדם בישראל... שורשיה נעוצים עמוק במורשתנו היהודית... היא מתבקשת, איפוא, מערכיה של ישראל כמדינה יהודית ודמוקרטית גם יחד. היא מוכרת על ידי המשפט המקובל הישראלי כזכות אדם... ב-1981... הפרטיות הוגדרה בחוק (סעיף 2) באופן שאינו 'מכסה' את כל מקרי הפרטיות המקובלים. בכל הנוגע לפגיעה בפרטיות שמעבר להגדרת החוק, ממשיך לחול המשפט המקובל הישראלי... ב-1992 חל שינוי מהותי במעמדה של הזכות לפרטיות... חוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו הכיר במפורש בזכות חוקתית לפרטיות... בכך הוכרה זכות חוקתית לפרטיות בהיקף רחב יותר מהיקפה של הפרטיות בחוק הגנת הפרטיות. אכן, מכוחו של חוק היסוד הפכה הפרטיות לזכות חוקתית-על-חוקית... כל רשות מרשויות השלטון – וכל בית דין ובית משפט במדינה בכלל זה – חייבת לכבדה".

15. הנה כי כן, הזכות לפרטיות הינה זכות מהחשובות שבזכויות האדם בישראל, זכות שהוכרה

והתגבשה במשך שנים רבות בפסיקת בתי המשפט בישראל ואף לאחר מכן בסעיף 13 א לחוק

יסוד: כבוד האדם וחירותו, המורה: *"כל אדם זכאי לפרטיות ולצנעת חייו".*

16. בבג"ץ 2481/93 יוסף דיין נ' ניצב יהודה וילק, מפקד מחוז ירושלים, פ"ד מח(2) 456 (1994)

(להלן: *"עניין דיין"*), נקבע כי בכל הנוגע לאיזון בין הזכות לפרטיות ולבין הזכות לחופש הביטוי,

"אין לנו עניין באיזון אנכי... עניין לנו כאן בשתי זכויות אדם שוות מעמד, אשר האיזון צריך

להתבטא בויתור ההדדי אשר כל זכות צריכה לוותר ברעותה כדי לאפשר את קיומן של

השתיים גם יחד".

17. עולה מהאמור, כי מעמדה החוקתי של הזכות לפרטיות הוכר לא רק כזכות יסוד בפני עצמה, אלא כזכות המתחרה ואף גוברת בנסיבות מסוימות גם על זכויות יסוד אחרות. ניתן אף לטעון כי לאחר חקיקתו של חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, גוברת הזכות לפרטיות על הזכות לחופש הביטוי. בית המשפט הנכבד מופנה לעניין זה לת"א (ת"א) 967/97 **חיים יבין נ' ידיעות אחרונות בע"מ**, (פורסם במאגר המשפטי "נבו", ניתן ביום 18.7.1997).

ד.2. הזכות לפרטיות של איש ציבור

18. כמפורט בעתירה (בסעיף 6), המידע המבוקש מהמשיבה 1, שהינה לכל הדעות גוף ציבורי, הוא מידע פרטי הקשר למשיבה 3. אין ולא יכולה להיות מחלוקת כי מדובר ב"מידע רגיש" כהגדרתו של מונח זה בחוק הגנת הפרטיות, כמו גם שאין מחלוקת כי שכרו של אדם הוא "עניינו הפרטי" ופרסומו ברבים נוגד את חוק הגנת הפרטיות, אלא אם נקבע בחוק מפורש כי הפרסום מותר.

19. אין גם חולק, כי נוכח מעמדה החוקתי של הזכות לפרטיות, היא חלה על כל אדם, לרבות איש ציבור, יהא מעמדו רם ככל שיהא. ובלשונו של כבוד השופט (כתוארו אז) חיים כהן: **"במדינה הזאת שולט החוק, ודין אחד לחשובים ולבלתי חשובים, לאישי ציבור וליושבי קרנות"** [בג"ץ 447/72 ד"ר ברננדין ישמחוביץ' נ' אהרון ברוך, ואח', פ"ד כז(2) 253, 267 (1973)].

20. בית המשפט הנכבד מופנה גם להלכה שיצאה מתחת ידו של המשנה לנשיא (כתוארו אז), כבוד השופט א' ברק:

"איש הציבור זכאי אף הוא לפרטיות. היותו של אדם איש ציבור אינה צריכה לשלול ממנו את הזכות להיות בדל"ת אמות ביתו, עם עצמו ועם משפחתו. דווקא בשל החשיפה לציבור הכרוכה במעמדו או בתפקידו, הוא זקוק לשקט ולשלווה בביתו, והפרטיות נועדה להעניק לו את אלה בסיומו של יום." (עניין דיין בעמ' 479-480).

21. הנה כי כן, הזכות לפרטיות הינה זכות בעלת מעמד חוקתי והיא מוענקת לכל אדם, לרבות לאנשי ציבור ולבעלי תפקידים רמי דרג, אשר מידת חשיפתם לעיני הציבור, מטבע הדברים, רבה מזו של האדם "הרגיל".

22. אמנם נכון, שהיקף ההגנה המוענקת לפרטיות של אישי ציבור קטנה מזו המוענקת לאזרח מן השורה, נוכח ההלכה שבגין מעמדם הציבורי, מביעים אישי הציבור את הסכמתם מכללא לפרסום ברבים של ענייניהם הפרטיים. ואולם, אין משמעות הדברים שקיים היתר גורף לחשיפת פרטיהם האישיים ביותר של אישי הציבור, במידה העולה על הנדרש. גם אישי ציבור – אנשים הם, וזכאים הם לפרטיות בהתאם למעמדם ולסוג המידע המבוקש. יפים לעניין זה דבריה של פרופ' רות גביון:

"אף לגבי אלה הממלאים תפקידים ציבוריים ממש אין הטיעון של הסכמה מכללא מאיר עיניים. גם פה יש להבדיל בין סוגי תפקידים ציבוריים, ובין סוגי מידע. יש אנשי ציבור המחזרים אחרי פרסום, יהא תוכנו אשר יהא, מתוך ההנחה כי יותר טוב פרסום כלשהו מהתעלמות של אמצעי התקשורת. לגביהם, ההסכמה לפרסום הינה אמיתית ולא בעייתית. אולם יש אף כאלה המקפידים לשמור לפחות חלק מחייהם מחוץ לאמצעי התקשורת. לגבי אלה יש הסכמה מכללא לכך שידונו בהיבטים מסוימים של חייהם והופעתם, הקשורים לתפקיד. לגבי

פרטים אחרים - אין לדבר על הסכמה... [ההדגשות של הח"מ] - פרופ' רות גביזון "איסור פרסום הפוגע בפרטיות – הזכות לפרטיות וזכות הציבור לדעת", זכויות אזרח בישראל – קובץ מאמרים לכבודו של חיים כהן 177 (רות גביזון עורכת, 1982).

23. עולה מהאמור, כי חרף החשיפה המוגברת של ענייניהם הפרטיים של אישי ציבור, אף הם זכאים להגנה חוקתית על פרטיותם. הרי לא יעלה על הדעת כי לא ימתח קו גבול – מעין מסך – החוצץ בין עניינים פרטיים מסוימים של אישי ציבור שפרסומם פוגע בפרטיותם, ולבין עניינים פרטיים המותרים בפרסום, שאם לא כן, נמצא עצמנו במצב בו פרטיותם של אנשי ציבור, תהפוך לחוכא ואטלולא – אות מתה, שאין לה כל משמעות.

ה. הפגיעה בפרטיות שבחשיפת המידע המבוקש

24. המצאת המידע המבוקש בעתירה מהווה פגיעה בפרטיות, כמפורט בסעיף 2 לחוק הגנת הפרטיות, המורה:

"פגיעה בפרטיות היא אחת מאלה:

..

(9) שימוש בדיעה על עניניו הפרטיים של אדם או מסירתה לאחר, שלא למטרה שלשמה

נמסרה";

25. אין חולק כי המידע המבוקש בעתירה הוא בגדר "עניינים פרטיים", אשר חשיפתם תפגע פגיעה קשה בפרטיותה של המשיבה 3. בתי המשפט פירשו את המונח "עניינים פרטיים" בהרחבה וקבעו כי "מובנם הטבעי והרגיל של המילים "עניינים פרטיים" של אדם הינו כל מידע הקשור לחייו הפרטיים של אותו אדם, לרבות שמו, כתובתו, מספר הטלפון שלו, מקום עבודתו, זהות חבריו, יחסיו עם רעייתו ויתר חברי משפחתו וכדומה" [ההדגשות של הח"מ, נא ראו לדוגמה: ע"א 439/88 רשם מאגרי מידע נ' משה ונטורה, פ"ד מח(3) 808 (1994) - להלן: "עניין ונטורה"].

26. נוכח האמור, אין ולא יכול להיות ספק, כי גם פרטים בעניין שכרה ותנאי העסקתה של המשיבה 3 נכללים בין הדברים המהווים "עניינים פרטיים", שחשיפתם מהווה פגיעה בפרטיות.

1. נקודת האיזון והאבחנה בין "עניין לציבור" ל"עניין ציבורי"

27. באיזון שבין חופש הביטוי וזכות הציבור לחופש המידע, לבין הזכות לפרטיות, נקבעה בחוק איסור לשון הרע, תשכ"ח-1965 (להלן: "חוק איסור לשון הרע") ובחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981 (להלן: "חוק הגנת הפרטיות"), הגנה מפני אחריות אזרחית ופלילית. הטענה שהפרסום היה אמת והיה בו "עניין ציבורי" (סעיף 14 לחוק איסור לשון הרע), או שהפרסום לא היה כוזב ובפגיעה היה "עניין ציבורי" המצדיק אותה בנסיבות העניין [סעיף 18(3) לחוק הגנת הפרטיות], זאת להבדיל ממידע שיש בו "עניין לציבור" בלבד. ודוק: ההבדל בין הנוסחים אינו מקרי. הוא מבטא גישה לפיה יש להתיר פרסום תוך פגיעה מסוימת בפרטיותו של אדם, רק במקרה בו יש

לציבור תועלת ממשית בידיעתו, למשל במקרה בו הוא תורם לגיבוש דעתו בעניינים שעל הפרק או תורם לאיכות חייו.

28. בית המשפט הנכבד מופנה אף בעניין זה לעניין ונטורה, שם נקבע:

"המונח "עניין ציבורי" החליף את המונח הקודם "עניין לציבור". משמעות שינוי זה הינה כי דרוש עתה "עניין ציבורי", המתייחס רק לפרסום המביא עמו משום תועלת לציבור, ולא די שיש בפרסום משום "עניין לציבור", שיש בו לעתים אך כדי "לספק מזון לסקרנים או למלא יצרם של רכלנים..."(ע"א 213/69 חברת החשמל לישראל בע"מ ואח' נ' עתון "הארץ" בע"מ ואח' פ"ד כג(2) 87 (1969)). פרסום עשוי להביא תועלת לציבור אם תורם הוא לגיבוש דעתו בעניינים ציבוריים, ואם יש בו כדי לגרום לשיפור אורחות חייו (ז' סגל, "הזכות לפרטיות למול הזכות לדעת" עיוני משפט ט (תשמ"ג-מ"ד) 175, 196) (ההדגשות של הח"מ).

29. זהו גם המקום להביא מדבריו של המלומד פרופ' זאב סגל, המצוטט בעניין ונטורה וכן בפסקי דין רבים העוסקים באבחנה זו:

"השאלה היסודית לתחולת ההגנה האמורה בסעיף 18(3) לחוק (הגנת הפרטיות) הינה מהו אותו "עניין ציבורי" שיש בו כדי להצדיק פרסום, הפוגע בפרטיות. בהקשר זה גילה המחוקק את רצונו ברור שרק "עניין ציבורי" להבדיל מ"עניין לציבור" ימצא מצדיק פרסום כאמור.

אמת המידה הפרשנית המוצעת על ידינו הינה זו: "עניין ציבורי" המצדיק פגיעה בפרטיות אדם על ידי פרסום, הינה עניין כזה שיש לציבור תועלת בידיעתו, אם לשם גיבוש דעתו בעניינים ציבוריים, ואם לשם שיפור אורחות חייו...מדובר בנוסחה גמישה למדי אשר הקביעה לגבי תכנה תיעשה על-פי השקפתו האובייקטיבית של בית המשפט, אשר יפעיל את הכלל המשפטי בנסיבות העניין. פרשנות זו יש עמה, לדעתנו, משום החמרה עם כלי התקשורת, אלא שנראה לנו שאמת מידה ליברלית יותר כלפי פרסומים יהא בו משום התעלמות מן הערך הגלום בזכות לפרטיות."

ובהמשך:

"בעצם שימוש במונח זה, יש משום הכרעה חקיקתית ברורה למדי, המורה על כוונת המחוקק להעדיף מסוימת של האינטרס הגלום בזכות לפרטיות על פני האינטרס של הציבור לדעת. מגמת היסוד המנחה הייתה לעצב את הגנת החוק (חוק הגנת הפרטיות – הח"מ) במתכונת דומה להגנה מקבילה בחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965. באותו חוק נקט המחוקק לשון "עניין ציבורי" בכוונה ברורה להבדלה מן המונח "עניין לציבור". הבדלה זו עניין שבמהות היא, ואין הפרשן יכול להתעלם ממנה...פרסום הפוגע בפרטיות אדם עשוי להיות מוצדק מטעמי "עניין ציבורי" אם יש בו משום תועלת לציבור במובן זה שהציבור יוצא

נשכר באופן ממשי מידיעתה של עובדה מסוימת... עובדה שהיא 'פרטית' לכאורה אך 'ציבורית' במהותה" (ההדגשות של הח"מ).

[זאב סגל, "הזכות לפרטיות למול הזכות לדעת" עיוני משפט ט 175, 193-202 (תשמ"ג)].

30. עולה מכל האמור, כי בבקשה לחשיפת מידע על ידי רשות ציבורית, אשר יש בו כדי לפגוע בפרטיותו של אדם – יש לבחון לגופה את השאלה האם לציבור אינטרס לגיטימי בחשיפת המידע, המצדיק את הפגיעה בפרטיותו של האדם.

31. אינטרס לגיטימי שכזה קיים רק במקום בו במידע יש תועלת, ויש בו כדי לתרום לדיון ענייני המתנהל בציבור. מקום בו המידע אינו רלוונטי ואינו תורם באופן מהותי לדיון כאמור, יטה בית המשפט לדחות את הבקשה לחשיפת המידע [בית המשפט הנכבד מופנה לדוגמה לעת"מ (ת"א) 1018/01 העמותה הישראלית לתקיפה פסיכיאטרית נ' משרד הבריאות (פורסם בנבו, 9.4.01) וכן לעת"מ (נצ"י) 30204-11-14 עורכי הדין לקידום מנהל תקין נ' הממונה על חוק חופש המידע במועצה מקומית דבוריה (פורסם בנבו, 1.9.15)].

32. פרסום המידע המבוקש בענייננו, עשוי לשרת במקרה הטוב את הרצון להלך רכיל ובמקרה הפחות טוב, לשמש כחומר גלם לכתבותיו הפוגעניות של העותר כנגד המשיבה 3. אין בו כדי לתרום דבר למידע לו זקוק הציבור או לתועלתו, כמו גם כל עניין ציבורי. עסקינן בפרסום "שיש בו אך כדי לספק מזון לסקרנים או למלא יצרים של רכלנים" (עניין הארץ לעיל).

ז. סיכום כללי

33. ה נוכח כל האמור לעיל, מתבקש בית המשפט הנכבד לדחות את העתירה ולקבוע שאין לחשוף את המידע המבוקש.

34. בדחותו את העתירה, מתבקש בית המשפט הנכבד לחייב את העותר בהוצאות משפט ובשכר טרחת עורכי דין, אשר ירתיעו אותו מהגשת עתירות סרק בעתיד.

 דר' יוסי כהן, עו"ד
 דר' יוסי כהן – משרד עורכי דין
 ב"כ המשיבה 3

תצהיר

אני הח"מ, שרה נתניהו, הנושאת ת.ז. שמספרה 055416861, לאחר שהוזהרתי כי עלי לומר את האמת, שאם לא אעשה כן, אהיה צפויה לעונשים הקבועים בחוק, מצהירה בזאת בכתב כדלקמן:

הנני, המשיבה 3, נותנת תצהירי זה בתמיכה ל"תגובה מקדמית לעתירה מנהלית לפי חוק חופש המידע" (להלן: "התגובה"), המוגשת מטעמי בתגובה לעתירתו של בן כספית ת.ז. 056592082, שהוגשה לבית המשפט המחוזי בירושלים, בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים, עת"מ 43334-02-17.

1. הנני מאשרת כי כל העובדות המתוארות בתגובה הן נכונות לפי מיטב ידיעתי ואמונתי.

2. מקום שהתגובה מכילה טיעון משפטי, אזי הוא נסמך על חוות דעת של יועצי המשפטי.

3. זהו שמי, זו חתימתי ותוכן תצהירי דלעיל אמת.

שרה נתניהו

אישור

אני הח"מ, עו"ד יוסי כהן, מאשר בזה כי ביום 3.4.17 הופיעה בפני גבי שרה נתניהו, אשר הזדהתה בפני באמצעות תעודת זהות מס' 055416861, ולאחר שהוזהרתי כי עליה להצהיר את האמת וכי תהיה צפויה לעונשים הקבועים בחוק אם לא תעשה כן, אישרה נכונות הצהרתה דלעיל וחתמה עליה בפניי.

דר' יוסי כהן, עו"ד

1

בבית משפט השלום בירושלים

ת.א. 1835 /10

בענין:

גב' שרה נתניהו, ת.ז. מס' 0055416861
ע"י ב"כ עוה"ד ד.ג. שמרון ו/או מ. ראבילו ואח'
ממשרד א.ש. שמרון, י. מלכו, פרסקי ושות',
שמענם להמצאת כתבי בי-דין הוא: הגן
הטכנולוגי, בנין מס' 1, מנחת (מלחה) ירושלים
91487, טלפון: 02-6490649, פקס: 02-6490659

התובעת

- נ ג ד -

1. **מגדל חברה לביטוח בע"מ**

רח' היצירה 1, קרית אריה, פתח-תקוה 49512
טל': 03-9201010, פקס': 03-9201020

2. **מר בן כספית**

3. **מר יואב צור**

הנתבעים 2 ו-3 ע"י ב"כ עוה"ד עמית דולב ו/או
אורי שנהר ואח' מרח' יגאל אלון 65, תל אביב
67443

טל': 03-5618080, פקס': 03-5618082

הנתבעים

מהות התביעה:

כספית וצו עשה לפרסום תיקון והתנצלות

סכום התביעה:

-1,000,000 ₪ (נכון ליום 25.1.2010)

כתב תביעה מתוקן

א. פתח דבר

1. עניינה של תביעה זו, הוא ידיעה שקרית שפרסם העיתון "מעריב" בהבלטה, בענין התובעת, לפיה גילתה כביכול חוסר רגישות מופגן וקיצוני, כאשר עם כניסתה לבית ראש הממשלה החליטה כביכול לפטר גנן בן 70, שהוא אב שכול, שהיה עסוק בגריפת עלים בגינת בית ראש הממשלה.

2. בידיעה השקרית האמורה אין שמץ של אמת. הגנן שעבד בבית ראש הממשלה, מעולם לא פוטר על ידי התובעת, או בכלל, והוא ממשיך לעבוד בעבודתו כגנן, כפי שעבד מימים ימימה.

3. העיתון מעריב והכתב בן כספית, לא טרחו לפנות אל התובעת, על מנת לקבל את תגובתה לידיעה השקרית, אולם טרחו לפרסם את הידיעה באופן בולט ביותר לפחות ארבע פעמים בעיתון יום ו', כולל בעמוד הראשון של העיתון, כאשר הם מנסים בזדון להשפיל את רעיית ראש הממשלה וליצור לה תדמית של אשה חסרת רגישות, המתעמרת בחלשים, מתאכזרת לגנן ותיק, ומפטרת אב שכול מתפקידו ללא כל סיבה.

4. בשל התנהגותם הזדונית, יש לחייב את הנתבעים לפצות את התובעת בסך של מיליון ₪ (לצורכי אגרה).

ב. כללי

5. התובעת היא רעייתו של ראש ממשלת ישראל.

6. מעריב הוצאת מודיעין בע"מ (להלן: "המו"ל") היתה המוציאה לאור של עיתון "מעריב" עת אירעו הארועים נשוא כתב התביעה. ניתן צו פירוק כנגד המו"ל לאחר שהתובעת הגישה את כתב התביעה כנגדו. הנתבעת 1 ביטחה את המו"ל, עוד לפני הגשת כתב התביעה ומתן צו פירוק כנגד המו"ל, ובהתאם לקבוע בסעיף 69(א) לחוק חוזה הביטוח תשמ"א-1981, התובעת רשאית לתבוע את המבטח בגין פעולות המו"ל.

העתק מפוליסת הביטוח שהועברה לתובעת ע"י נאמן המו"ל בהתאם להחלטת בית המשפט הנכבד מיום 3.12.14 מצורף לכתב תביעה זה כחלק בלתי נפרד הימנו ומסומן 1.

7. הנתבע 2 הוא עיתונאי בכיר בעיתון "מעריב" והנתבע 3 הוא העורך של העיתון "מעריב".

ג. הדיבה

8. ביום שישי ה- 22.1.2010 פורסמה בעיתון "מעריב" ידיעת ענק, פרי עטו של הנתבע 2, שהתפרסה על כמחצית מהעמוד הראשון. בידיעה, תחת כותרת ענק "סיפורי שרה" ולצד תמונה של התובעת, נאמר באותיות קידוש לבנה, כי פוטר גנן והושתק.

העתק מהידיעה מצורף לכתב תביעה זה כחלק בלתי נפרד הימנו ומסומן א'.

9. בעמוד מס' 3 של החלק הראשי – החדשותי של העיתון, תחת הכותרת הזועקת "לא רק העוזרת" וכותרת המשנה "אנשי המשק הוותיקים שפוטרו עם כניסתה לבית ראש הממשלה", נאמר בידיעה פרי עטו של הנתבע 2:

"... גם החצרן, יהודי מבוגר בן למעלה מ-70, אב שכול, שהיה מגרף את העלים היבשים ועוסק בעבודת גננות אלמנטרית תמורת פחות משכר מינימום, הודח גם הוא."

הדברים התפרסמו כשלידים תמונת התובעת ובעלה, כשבתוכה הכיתוב "מאות אנשים יודעים את האמת. בנימין ושרה נתניהו". בראש העמוד נכתב בכותרת בולטת "מסיפורי אשת ראש הממשלה".

העתק הידיעה מצורף לכתב תביעה זה כחלק בלתי נפרד הימנו ומסומן ב'.

10. אם לא די באמור, הרי שהתפרסמה כתבת ענק "במוסף שבת" של העיתון מעריב באותו היום, בעמודים 2-3, כאשר עמוד השער של המוסף הפנה כולו לכתבת הענק. בכותרת בולטת בראש העמוד נכתב באופן בולט "סדרתית העוזרת לא לבד", כשמצד הכותרת האמורה נכתב בכותרת המשנה באופן בולט:

"... העניין שגם החצרן, יהודי מבוגר, בן למעלה מ-70, אב שכול, שהיה מגרף את העלים היבשים ועוסק בעבודת גננות אלמנטרית תמורת פחות משכר מינימום, הודח. לא רק הוא נדהם. גם עובדי המשרד לא האמינו שזה יכול לקרות, וסידרו לו גננות חלופית."

הדברים האמורים נזכרו שוב בגוף הכתבה בעמ' 2 של "מוספשבט", לאחר המילים "אפרופו רגישות", כשבאמצע העמוד תמונה של התובעת ובעלה.

העתק הכתבה מצורף לכתב תביעה זה כחלק בלתי נפרד הימנו ומסומן ג'.

הידיעה האמורה פורסמה גם באתר האינטרנט NRG מעריב היוצא לאור ע"י המו"ל וקבוצת מעריב, כאשר הנתבע 2 מופיע ככתב של הידיעה. העתק הידיעה מצורף לכתב תביעה זה כחלק בלתי נפרד הימנו ומסומן ד'.

11. למותר לציין, כי בדיעות השקריות שפורטו בסעיפים 8-10 לעיל, אין שמץ של אמת. הגנן שעבד בבית ראש הממשלה, מעולם לא פוטר, והוא ממשיך לעבוד בעבודתו כגנן, כפי שעבד מימים ימימה.

12. הנתבעים - העיתון מעריב, הכתב בן כספית והעורך, לא טרחו לפנות אל התובעת, על מנת לקבל את תגובתה לידיעה השקרית, אולם טרחו לפרסם את הידיעה באופן בולט ביותר לפחות חמש פעמים, כאשר הם מנסים בזדון להשפיל את התובעת וליצור לה תדמית של אשה חסרת לב, המתעמרת בחלשים, מתאכזרת לגנן ותיק, ומפטרת אב שכול מתפקידו ללא כל סיבה.

13. ההתייחסות לתובעת בידיעות השקריות היתה מזלזלת ופוגעת מאד, תוך יצירת תדמית שלילית של אשה חסרת לב, והכל באופן שהיה בו כדי להשפילה בעיני הבריות או לעשותה מטרה לבזו או ללעג, וכן באופן שהיה בו כדי לבזותה בשל מעשים, התנהגות או תכונות שקריים שיוחסו לה.
14. בנוסף לאמור לעיל יש להדגיש, כי העובדה שהידיעה השקרית פורסמה לאחר המילים "אפרופו רגישות", יוצרת גם בנוסף ללשון הרע המפורשת, לשון רעה משתמעת "מבין השורות" של הפרסום.
15. יתר על כן, העובדה שהידיעה השקרית התפרסמה לצד הכותרות האמורות בסעיפים 8-10, הגדילה את הפגיעה בתובעת וכן הוסיפה נופך נוסף של לשון הרע המשתמעת מבין כותרות הפרסום.
16. הנתבעים לא טרחו אפילו לשאול את התובעת לגבי הסיפור השקרי האמור, על אף שפנו אליה בקשר לעניינים אחרים שזכרו באותה כתבה עצמה.
17. הנתבעים כתבו את הידיעות השקריות האמורות **בזדון ובחוסר תום לב** ואצו לפרסמם, מבלי שהם נקטו באמצעים סבירים כלשהם לפני הפרסום, כדי להיווכח האם הפרסום הוא אמת או לא.
18. בנסיבות החמורות האמורות לעיל, לא מצאה התובעת לנכון לפנות אל הנתבעים בבקשה לפרסום התנצלות, והיא נאלצת לפנות אל בית המשפט הנכבד בדחיפות על מנת להגן על שמה.

ד. הנזק

19. הידיעות השקריות שהתפרסמו ארבע פעמים במקומות בולטים בעיתון של יום ו', שהוא למיטב ידיעת התובעת היום שבו נמכר העיתון מעריב בתפוצה הרחבה ביותר, ובאתר האינטרנט של העיתון, גרמו לתובעת עוגמת נפש רבת, היוו פגיעה חמורה בשמה וזאת על לא עוול בכפה. התובעת מעריכה את נזקיה בסכומי כסף גבוהים ביותר, בעיקר נוכח הזדון שבפרסום ובהימנעות מבקשת תגובה, אך היא מעמידה את התביעה, לעת הזו, על סך של 1,000,000 ש"ח.
- לחלופין יתבקש בית המשפט הנכבד לפצות את התובעת ללא הוכחת נזק בגין כל אחד מהפרסומים שהתפרסמו בעיתון ובאתר NRG מעריב (בסך הכל 5 פרסומים), וזאת בהתאם לשיעור הפיצוי המגיע ללא הוכחת נזק בפרסום שנעשה בזדון.
20. הגיעה העת, כי בית משפט נכבד זה ישים קץ לפרסום ידיעות לא אחראיות ושקריות בנוגע לתובעת, ויבחר כי שמה של התובעת איננו הפקר ולפיכך לא ניתן לפגוע בשמה מבלי לשאת באחריות.
21. לבית משפט נכבד זה הסמכות המקומית והעניינית לדון בתביעה, לאור מקום הפצת העיתון "מעריב" וסכום התביעה.

ליפוי כח

אני הח"מ, שרה נתניהו, הנושאת ת.ז. שמספרה 055416861, ממנה בזאת את עוה"ד יוסי כהן (מ.ר. 11996) מרחוב קלישר 17 בתל-אביב-יפו, לייצגני בעת"מ 43334-02-17.

ולראיה באתי על החתום ביום 3 לחודש אפריל לשנת 2017.

שרה נתניהו

שרה נתניהו

הנני מאשר את חתימת מרשתי הנ"ל
שרה נתניהו
מ.ר. 11996
רח' קלישר 17 תל-אביב
ש.נ. 43334-02-17